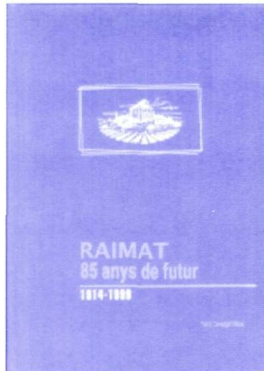

Escriptors alpicatins

LLIBRES ADQUIRITS PER LA BIBLIOTECA D'ESCRITORS ALPICATINS

Raimat, 85 anys de futur

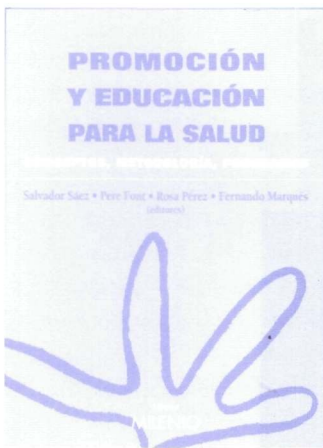
-CORRETGÉ BLASI, Fabià. *Raimat, 85 anys de futur*. Codorniu, S.A., 2000.

El llibre és una història gràfica, és a dir, un recull d'imatges de 85 anys del municipi de Raimat, i explica des del seu medi físic fins a una ressenya històrica, des dels seus orígens com a poble romà fins a principi del segle XX. Té un capítol específic sobre la família Raventós i la finca Codorniu i, seguidament, passa a explicar la seva principal font econòmica, que en aquest cas entra dins el món agrari. Continua fent referència al castell com a símbol del poble i a altres edificis emblemàtics de la població, per a passar a explicar-nos el medi humà, des d'abans de la guerra fins als nostres dies, i inclou un repàs a les festes profanes i religioses que s'hi celebren.

L'últim capítol està dedicat íntegrament a la Festa de la Verema, a la qual molts de vosaltres haureu assistit algun cop.

L'escriptor d'aquest llibre és el nostre historiador local **Fabià Corretgé Blasi**, de qui ja coneixeu les seves obres sobre Alpicat titulades *Alpicat: recull històric* i *Història gràfica d'Alpicat*.

Promoción y educación para la salud: conceptos, metodología, programas

-*Promoción y educación para la salud*. Milenio, 2001.

Dins d'aquest llibre trobem un capítol titulat "*Recursos didàctics en educació para la salud*" escrit per **Judith Serrano** i **Salvador Sáez**, tots dos veïns dels nostre municipi. Judith Serrano és doctora en filosofia i ciències de l'educació i diplomada en infermeria. Assídua lectora de la nostra biblioteca, va estar guanyadora del primer premi del concurs de contes de Nadal de 2001. Trobareu el seu conte guanyador titulat "*El meu ós*" en aquest mateix número de la revista.

Salvador Sáez és diplomad en infermeria i professor titular a l'Escola Universitària d'Infermeria de la UdL. Al mateix llibre, podreu llegir d'altres articles seus titulats "*La comunicació y la educació para la salud*" i "*Dinàmica de grupos en la educació para la salud*".

L'article defineix a través d'un marc conceptual l'educació per a la salut com un procés per establir i mantenir comportaments favorables a la salut en individus, grups i col·lectivitats. Ens expliquen recursos didàctics per tal de dur a terme l'objectiu que es vol assolir. Descriuen quins mitjans poden ser útils i els diferents mètodes educatius basats en aquests mitjans per tal d'acabar en una avaluació de l'efectivitat d'aquests mètodes i mitjans descrits.

Tots dos llibres formen part de la Col·lecció Local de la biblioteca i estan a la vostra disposició.

Mari Carmen Carrera i Nèlida Peirau
Biblioteca Sant Bartomeu

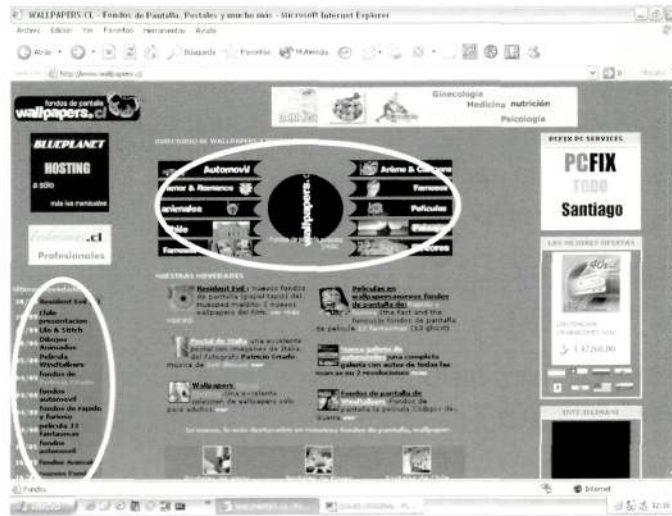
Siguis original

La majoria d'ordinadors, a l'hora de la seva compra, porten un sistema operatiu anomenat Windows. Aquest sistema operatiu es basa en una interfície gràfica, anomenada escriptori, i en aquest es on podem veure l'originalitat de l'usuari.

Del primer que parlarem serà d'una cosa que gairebé tothom canvia: el fons de pantalla.

Generalment aquests fons ens donen uns trets fonamentals de com és la persona que utilitza aquell ordinador, per això és tan important saber triar un bon fons de pantalla, i per això us recomanem unes pàgines web on trobarem de tot i més:

1. <http://www.wallpapers.cl/>

En la columna de la part esquerra de la plana, podem trobar les darreres novetats que s'han incorporat. En la part superior central observem la classificació per estils dels fons de pantalla d'aquesta pàgina web. Amb un disseny molt atractiu, us aconsellem que hi dediqueu temps.

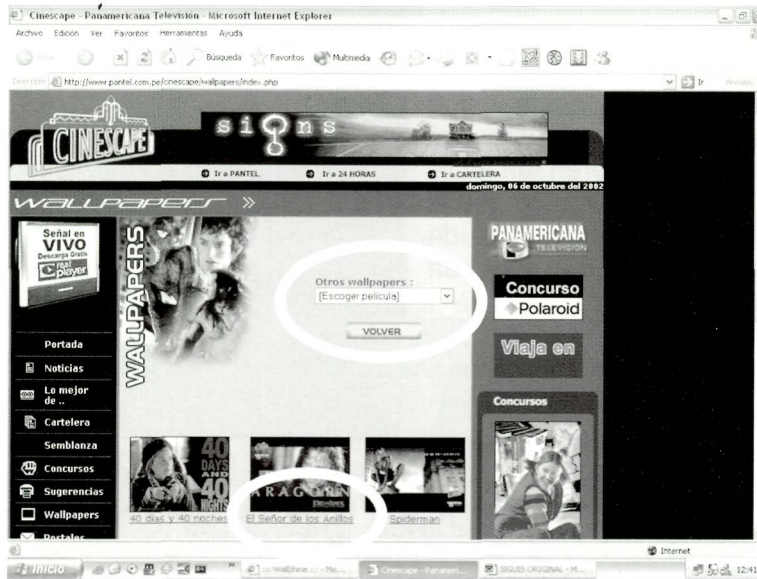
- <http://www.iespana.es/wallshine/>

En aquesta pàgina, fàcil d'utilitzar, podeu trobar apartats similars a l'anterior. Les tonalitats de la plana no són tan brillants com l'anterior, tot i que els seus continguts són molt atractius. Com la majoria, té un menú on podeu seleccionar l'apartat que desitgeu.

Per acabar també podem trobar pàgines web monogràfiques, és a dir, que solament estan dedicades a un tema.

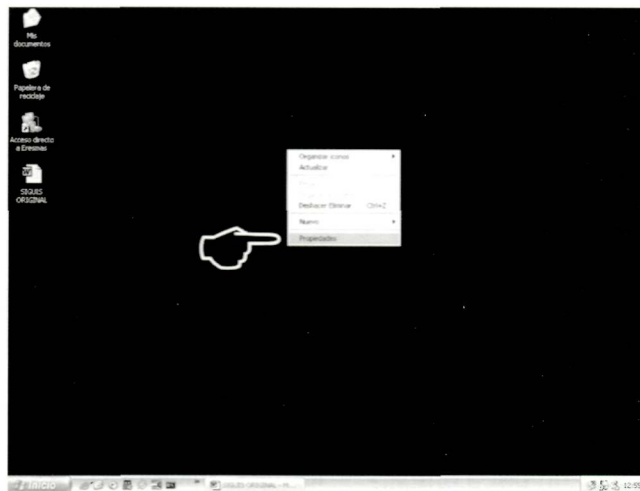
2. <http://www.pantel.com.pe/cinescape/wallpapers/index.php>

En aquest cas, el tema és el món del cinema. La pàgina està molt ben construïda. A l'esquerra trobem l'opció wallpapers; un cop seleccionada, visionarem la pàgina que mostrem. A diferència de les altres pàgines, aquesta ens dona la possibilitat d'escollir un títol de pel·lícula, ja definida en les opcions; així doncs el que s'ha de fer és un clic al menú desplegable, i escollir així el títol de la pel·lícula. Un cop feta aquesta acció s'obrirà una pàgina independent on ens mostrarà els fons de pantalla escollits.

Com incorporar els fons de pantalla al nostre ordinador

Un cop descarregada la imatge, l'únic que s'ha de fer és, en l'escriptori, fer clic amb el botó dret del ratolí. Així s'obrirà un menú desplegable:

Un cop tenim les opcions fem clic a propiedades. Accedim a l'apartat de escritorio o fondos de escritorio, depenent del tipus de Windows que tingueu, i acte seguit seleccioneu la ruta (lloc on està situada) la foto d'escriptori, premeu el botó aceptar i llestos.

En un proper article us explicaré com personalitzar les icones.

Gerard Qeral i Pompido

Lleure

Recordo històries que la meva mare m'explicava quan jo era petita i que encuriósida escoltava amb molta atenció. Em contava que abans les coses no eren tan fàcils com ara, que en les cases no hi havia electrodomèstics. A que sembla que parlo de 200 anys enrere? Doncs no, ni tan sols han

passat 60 anys. Em deia que havien d'ingeniar diferents formes per guardar els aliments al rebost, principalment durant la temporada d'estiu. Penso quan m'explicava amb quines eines treballaven el camp els nostres avis i besavis. Curiosos, no? I jo estranyada preguntava:

-I no hi havia tractors?

La resposta era evident, veritat?

Els homes treballaven al camp durant tot el dia, de sol a sol. Lògicament necessitaven beure, aquesta és la paraula BEURE, a la qual dedico el meu article. Com ja deia a l'estiu, treballaven al camp i feia molta calor, però no tenien neveres portàtils, ni elèctriques ni altres mitjans per fer un glop d'aigua fresca durant la jornada laboral. És llavors quan més ús feien del càntir.

Segons el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans el descriu com "atuell portàtil, més ample de dalt que del peu, amb una nansa a la part superior central i dos brocs, un per a omplir-lo (tòt) i l'altre, més petit (galet), per a beure. Serveix per a tenir-hi aigua o vi. Habitualment són fets de terrissa, vidre o metall".

Sabíeu que segons la zona d'Espanya se li ha nomenat de diferents formes com ara: BARRIL, BUCARO, POCHE, PIPO, PIPORRO, RAYO, SILLÓ, SILLONET, BOTIXÓ, BOTIJO DE RELO, BOTIJO DE TRONCO, BOTIJA DE AGUA, BARRIL DE PITÓN, etcètera. Aquesta informació l'he pogut extraure consultant algunes webs: la del *Museo del botijo de Toral de los Guzmanes* (on es troba la millor col·lecció de càntirs del món, amb més de 2.500 peces de

diferents èpoques i terrissaires), la *página del botijo*, *El Museo del botijo en Villena*, *El Museu del Càntir d'Argemone* i d'altres.

Una altra curiositat que he descobert és que el càntir sense envernissat permet una major evaporació per la qual cosa es recomanat a les èpoques de màxim calor ja que refresca més l'aigua. En canvi, el càntir envernissat manté millor la temperatura per aquest motiu fa que sigui més adequat el seu ús en èpoques tèbies o fredes.

He pogut llegir que el funcionament es basa en la diferència entre les temperatures seques i humides de l'aire, ja que està construït d'un material porós que deixa transpirar l'aigua. A través d'aquest porus l'aigua de l'interior arriba a l'exterior on s'evapora. En aquest procés d'evaporació l'aigua absorbeix calor, i refreda d'aquesta manera el càntir. Perquè un càntir sigui eficient requereix que l'aigua transpiri i, a més a més, trobar-se en un ambient sec, situació característica en el clima mediterrani.

Es curiós veure, segons dades extretes d'Internet, com cada càntir reflecteix trets característics de la província on ha estat realitzat. Aquestes diferències són tant en la forma, com en el color, el tamany o la decoració. Potser per aquest motiu la Maria Carme va iniciar la seva petita col·lecció particular de càntirs. Durant uns anys n'ha aconseguit reunir un total de 40, tots de diferents llocs, amb diferents formes, mides i colors. Cadascun d'ells té una història i un perquè.

La Maria Carme va començar aquesta afició quan va heretar un càntir que provenia de Granada, concretament de Huescar, poble d'on era la seva sogra. Posteriorment la ha augmentada en els viatges que ha fet, ja que comprava de record una peça per al seu museu privat.

A continuació podeu veure aquestes fotografies que mostren la seva passió i dedicació.

Fins a la propera edició.

Lourdes Martínez